



ציורים של מרב סודאי. קרובה אצל עצמה | צילומים: קרני עם-עד



היופי והצער

מרב סודאי מקיבוץ גבת
מציגה דימויים אקטואליים
ומעוררי מחשבה, בעלי
ניחוחות חברתיים-פוליטיים

הציירת מרב סודאי מגבת היא אחת מהאמניות הפוריות והמסקרנות שעובדות היום בישראל. היא מיוצגת על-ידי גלריה נחשבת ("ג'ולי מ."),

מרכה להציג תערוכות - יחיד וקבוצתיות, מלמדת ציור בסטודיו הקיבוצי, וגם אוצרת תערוכות. בסוף השבוע הזה עדיין ניתן לראות מציוריה רוויי הצבע והאקספרסיות בתערוכה "יופיו של הצער" בגלריית מרכז ההנצחה בטבעון (אוצרת - טלי כהן גרבוז), בה מציגות גם נאוה הראל שושני ורונית שלו.

סודאי מציירת על כל מצע מזרמן, עוברת כויקית מט כניקה אחת לשנייה, ותמיד נשארת קרובה אצל עצמה - ציורים מבית אבא בנהריה, קולאז'ים מילדות בקיבוץ על חלונות בית הילדים, עבודות אקטואליות על כיבוש ושכול. נדמה שהיררכיות של "יפה" ו"נמוך", "אצילי" ו"שולי", לא ממש מתקיימות אצלה. הכול מוגש בערבוביה חסרת נשימה ובאותנטיות מעוררת אמון.

בגלריה בטבעון מציגה סודאי על גבי שקפים, בדים וניירות, דימויים אקטואליים שמדיפים ניחוחות חברתיים-פוליטיים: גבר המניף ידיו בתנועה של ספק ייאוש ספק איום, אוהו בטלפון נייד ולא באקדח, פלסטיני מניף דגל ואחר-כך משליך אבן על רקע מודשן צבע ולא מזוהה מיידית. יש

גם התייחסויות לצילום המיתולוגי של הילדה הווייטנאמית הנמלטת מפצצת הנפל"ם האמריקנית, או לתמונה הבלתי נשכחת של הילד המרים ידיים מגטו ורשה. הויהוי הקונקרטטי לא פוגם ברושם הכללי, לפיו הדמות הוועקת היא כל אדם השרוי במצוקה; הילדה המצוירת במהופך היא כל ילדה הנמלטת על נפשה מאימי המלחמה; וכך גם לגבי השואה, שקדמה לעוד שואות בימים ההם ובזמן הזה.

אל סודאי חוברות כאן שתי אמניות טובות נוספות - נאוה הראל שושני ורונית שלו - שבדרך הן עוסקות ביופיו של הצער, אבל עם מודעות גדולה יותר לייצוג התרבותי של האלמנטים. סודאי היא "הילדה הרעה" של התערוכה הנוכחית, ואולי של האמנות הישראלית החדשה. היא מצביעה על "מלכים עירומים" ומנציחה במכוולה את המעמדים שבדרך כלל אנתנו מסכים את עינינו מהם. האם לא לשם כך קיימת האמנות?

קרני עם-עד



מועדון תרבות